

Arrest

nr. 243 146 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2012 wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in Hongarije.

Op 14 juni 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in.

Op 22 mei 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 24 mei 2016 dient de verzoekende partij een volgend verzoek in om internationale bescherming.

Op 14 juli 2016 weigert de commissaris-generaal de verzoekende partij te erkennen als vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 22 november 2016 dient de verzoekende partij een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2016 weigert de commissaris-generaal dit verzoek in overweging te nemen. Deze beslissing wordt op 10 april 2017 vernietigd door de Raad, en het Commissariaat-generaal neemt het verzoek van de verzoekende partij op 15 september 2017 in overweging.

Op 26 juni 2019 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek niet ontvankelijk.

Op 9 januari 2020 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 11 februari 2020 geeft de gemachtigde van de bevoegde Minister de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : H. O.

voornaam : F.

geboortedatum : 01.02.1983

geboorteplaats : Jawhar

nationaliteit : Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

op 26/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid. 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

II.1.3 Verwerende partij vermeldt louter dat de asielprocedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten en dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met visum. Zij neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/13. [1- Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Zo is verzoekende partij bijvoorbeeld na bijna 8 jaar verblijf in België volledig geïntegreerd in België, spreekt zij perfect Nederlands en is zij bereid onmiddellijk aan de slag te gaan om te voorzien in haar eigen noden.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM heeft geschonden.

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018, waarnaar de verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst, als volgt:

“De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM.”, en “Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De Raad kan de verzoekende partij dan ook volgen waar zij stelt dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet gebeuren op het moment dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven en niet enkel op het moment van een eventuele gedwongen tenuitvoerlegging ervan.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing had moeten motiveren over een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing vermeldt wat volgt: *“Op 26/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing*

van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.” De verzoekende partij heeft kennis van het feit dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 mei 2013 reeds de verzoekende partij weigerde te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) op 14 juli 2016 een volgend verzoek van de verzoekende partij om internationale bescherming weigerde in overweging te nemen en het Commissariaat-generaal op 26 juni 2019 nog een volgend verzoek onontvankelijk verklaarde. Het beroep van de verzoekende partij tegen deze laatste beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 231 051 van 9 januari 2020. Uit de overwegingen in dit arrest blijkt dat de Raad het door de verzoekende partij aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Hongarije beoordeeld heeft. De Raad oordeelde in dit arrest dus nog zeer recent dat *“de verzoekende partij geen elementen naar voren (brengt) waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Hongarije”*. Hieruit blijkt dan ook dat zeer recent nog werd gemotiveerd over artikel 3 van het EVRM ten aanzien van de verzoekende partij en haar argumenten daaromtrent werden beoordeeld. De motivering die opgenomen is in de bestreden beslissing is dan ook afdoende.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft dat de verzoekende partij in Hongarije werd erkend als vluchteling. Dit blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier. Het staat de verzoekende partij dan ook vrij naar Hongarije terug te keren. De bestreden beslissing verplicht haar niet terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing stelt immers dat de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”*

Los van deze vaststelling merkt de Raad op dat, wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij enige concrete elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat zij in haar land van herkomst of in Hongarije, waar zij als vluchteling werd erkend, dient te vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs, maar zij laat na dit te doen. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het kader van de aangevoerde schending van deze bepaling stelt de verzoekende partij dat zij na bijna 8 jaar verblijf in België volledig geïntegreerd is, perfect Nederlands spreekt en bereid is onmiddellijk aan de slag te gaan om te voorzien in haar eigen noden. Deze elementen die de verzoekende partij aanhaalt hebben echter niets te maken met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zoals bepaald bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat deze bepaling zou geschonden zijn omdat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met haar lang verblijf in België, het feit dat zij perfect Nederlands spreekt, en bereid is aan de slag te gaan. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in dit kader niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU